

El temps fuig irremeiablement

El darrer llibre d'Isabel del Pilar Valero (Arroyomolinos, 1957) és un recull de quatre poemaris units pel fil, o si ho preferiu pel corrent, del Temps, que han estat premiats en diversos

certàmens literaris i que la poeta ha recollit en aquest volum titulat *Tessel·les*; “les ‘tessel·les’ que parlen de com el pas del temps va construir el mosaic que és la vida” (p. 73), com diu molt en cert a dament Mercè Bagaria en un epíleg magnífic i d'allò més aclaridor. Un temps omnipresent a tot el poemari, des dels títols de

cada una de les parts, passant pels paratextos, que tant de pes tenen a l'obra, i, naturalment, en els poemes, tant en els quatre escrits en prosa poètica, que obren cada una de les parts, com en els vint-i-vuit escrits en vers (versos lliures, sempre en una sola estrofa, la més curta de sis i la més llarga de trenta-un). I encara hi afegiria, també ben present en les quatre il·lustracions que obren cada una de les parts, en què la Núria Tomàs ha sabut reflectir el simbolisme del pas del temps i de la vida que recorre l'obra. Una obra, com també assenyala Mercè

Bagaria, “amb una gran riquesa d'imatges i de lèxic [que] ens sacseja per tal que no deixem de construir el nostre mosaic. Sense planys. Amb poesia.” (p. 77). Riquesa d'imatges i de metàfores, a les quals afegiria algun altre recurs literari molt present a l'obra, com les paradoxes, les antítesis o les personificacions, i una característica que destaca especialment Pili García, al pròleg: la musicalitat dels versos. La prologuista és contundent: “La poesia de la Pilar Valero és música. La poesia de la Pilar Valero està escrita per a ser llegida en veu alta.” (p. 9). Una contundència que la porta a parlar de “valeroteràpia”, en paral·lel a la musicoteràpia. Exageració poètica que no ens sembla pas desencaminada del tot i que lliga amb el vitalisme que traspuen la majoria de poemes, el “sense planys” que ressalta Mercè Bagaria, perquè en el fons tot el poemari és un cant a viure el present amb intensitat. No és pas estrany que comenci amb un contundent “L'avui és tot el temps.” (p. 23) i potser tampoc no ho és que acabi amb la paraula “silenci” (p. 70), perquè ja deia Miquel Martí i Pol (poeta citat en un dels paratextos) que “la poesia permet de recuperar el gust pel silenci en un món desgavellat i sorollós.” Text que ens lliga amb aquestes paraules de Pilar Valero que tanquen una de les proses poètiques: “Tot s'atura, en un món amb presses per arribar enlloc.” (p. 45).

TÍTOL
Tessel·les

AUTORA
Isabel del Pilar Valero
Herrera

IL·LUSTRADORA
Núria Tomàs Mayolas

EDITORIAL
Gregal

COL·LECCIÓ:
“Poesia”

LLOC I ANY D'EDICIÓ
Maçanet de la Selva,
2019

PÀGINES
81